

maafsee til ikke synderlig Nytte, indfrankes i deres Frihed; men paa den anden Side gives der ikke uantagelige Grunde, som tale for at bibeholde § 1 i den Form, hvori den er kommen fra Folkethinget. Det maa saaledes ikke oversees, at Børnepligtsloven og Armeeargamentationsplanen af 1842 ere givne for normale Tilstande, men at vi for Tiden befinde os i en abnorm, svævende Tilstand, som blandt andet nødvendiggjør, at endeel af det ældre Mandskab i Mangel af Afløsning maa holdes inde længere end den bestemte Tid, og hiin Tilstand er ikke først nu indtraadt, men har været i flere Aar, i hvilke man har maattet afgige fra det Almindelige ved at indkalde det hele Mandskab. Det er altsaa ikke en ny og ukendt Bestemmelse, man vil indføre i Armeeargamentationen, men man tilsigter kun at slutte sig til den Tilstand, hvori vi nu befinde os, uden at foregribe Fremtiden. Hensees fremdeles til, at det kan være uønskeligt for Krigsbestyrelsen, under den nuværende Tingenes Orden, at have noget friere Hænder end sædvanligt og navnlig at være istand til at kunne lade afløse det ældre Mandskab, der er holdt længere til Tjeneste, end den ved Lovens bestemte Tid, skjønes der ikke tilstrækkelig Grund til at fravige den i det andet Thing vedtagne Forandring, og gaar tilbage til den provisoriske Lovs Bestemmelser, saameget mindre som Krigsbestyrelsen jo paa ingen Maade er bunden til at lade flere indkalde, end det først forlangte Antal, men kan lade saadan Indkaldelse ganske beroe paa Omstændighederne.

Ved § 2 have vi Intet fundet at bemærke.

Hvad derimod Slutningsbestemmelsen i § 3 angaaer, forekommer det os, at denne frembyder saa store Betænkkeligheder, at vi ikke have dristet os til at tilraade dens Antagelse. Naar nemlig de i Paragraphen nævnte Personer fritages for Recruttkolen, og saaledes ikke vaabenøves, følger deraf, at de blive frie for al fremtidig Militairtjeneste i Fredstid, saa at de end ikke ville kunne indkaldes til de aarlige Vaabenøvelser, og, ved at fritage dem for Garnisonstjeneste, vil der, naar de høre til de Afdelinger, der skulle gjøre denne Tjeneste i længere Tid, indrømmes dem ofte langt Mere end tilstøttet, ligesom der og mellem de

omhandlede Personer indbyrdes vil opstaae Ullighed i deres Behandling, idet navnlig, som bemærket, de Iffevaabenøvede ville blive frie for al videre Tjeneste; de Vaabenøvede derimod kunne indkaldes til de aarlige Øvelser. Men hvad der er det Vigtigste, og i alt Fald taler afgjørende mod den foreslaaede Bestemmelse, er, at den er ganske udenfor hvad der er fastsat i Loven af 5te Juli s. A., saa at den vil medføre, at de, der ifølge hiin Lov ere udskrævede, og de, der skulle udskrives ifølge nuværende, ville blive underkastede en ulige Behandling, Noget, vi ikke kunne tilraade, om end den foreslaaede Bestemmelse ikke vil komme til at angaae Mange, thi Principet bør, saavidt muligt, være eens for Alle.

I Genhold til Ovenstaaende skulle vi indstille: at det sidste Punctum af § 3 udelades, men at Loven ibrigt vedtages uforandret, som den er kommen fra Folkethinget.

Den 5te Decbr. 1851.

Beutner. Blekingberg. W. Drholm.
Formand.

P. Steffensen. C. Flensborg.
Ordfører.

XXIII.

Betænkning

over

Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse til 14 Udlændinge.

Afgiven af Folkethingets Udvalg.

Nuværende Udvalg finder ingen Betænkkelighed ved Folkethingets Samtykke til den Afgjorelse, Lovforslaget har faaet i Landstinget, hvorved dansk Indfødsret er tilstaaet alle Ansøgere.